

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 23 17/12 - 31/12 1977 5. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund Pris Kr. 1

Konflikten ved Orkla Saga: BARE LOKALE FORHANDLINGER VIL GI LØNNSØKNING VED TARIFFOPPGJØRET

Torsdag 17. 10 gikk 170 arbeidere ved sponplatefabrikken på Orkla Saga på Braskereidsfoss til en 3 timers "sit-down"aksjon. Samtidig vedtok de å nekte alt overtidarbeid. Bakgrunnen for aksjonen var at bedriftsledelsen nektet å gå med på et krav på 6% lønnsøkning, dvs. gjennomsnittlig kr. 1.68 pr. time, slik at løftene fra det siste kombioppgjør kunne oppfylles.

Vedtaket om overtidsnekt gjaldt også elektrikerne, som hadde "hjemmevakt". Det vil si elektrikerne som rykket ut og utførte reparasjoner om natten. Dette resulterte i at reparasjoner ikke ble gjort om natta og produksjonen stoppet opp i flere dager. Etter samtaler med bedriftsledelsen ble elektrikerne tatt ut av aksjonen. Til tross for dette gikk bedriftsledelsen til det skritt å per-

mittere de 32 arbeiderne i prosess-avdelingen som gikk i helkontinuerlig skift. Dette førte til at arbeiderne vedtok å fortsette aksjonen, - også med elektrikerne, samtidig som spørsmålet om full streik ble drøftet.

Den 5. 12 vedtok arbeiderne å avslutte aksjonen da de etter harde forhandlinger med bedriftsledelsen hadde oppnådd løfte om en lønnsøkning på kr. 1. 12 pr. time.

Til den röde Arbeideren karakteriserer klubbformann Per Kristian Larsen ved Orkla Saga dette resultatet som en delvis seier da kravene ikke helt ble innfridd. Aksjonens formål var å få innfridd de løftene som ble gitt under forrige kombioppgjør, og med den prisstigning vi har nå er tillegget spist opp før vi får det.

Forts. side 4

Libanon: De revolusjonære holder stand

Vi bringer i dette nr. av drA et intervju med en representant fra PFLP (Folkefronten for Palestinas frigjøring). Intervjuet er hentet fra det danske bladet Socialisten nr. 37, organ

for Forbundet Socialisterne. Vi bringer intervjuet nå fordi det på en klar måte gir en grei innføring i situasjonen i Libanon. Det forklarer dessuten hvilken revolusjonær taktikk PFLP benytter seg av i Libanon, en taktikk som går ut på optimalt å utnytte de muligheter som finnes for å trekke vaklende elementer over på sin side, slik at frigjøringskampen ikke blir likvidert. Denne PFLPs revolusjonære taktikk har også vist seg å være nødvendig for å presse Arafat og PLO-ledelsen til ensidig å fordømme Sadat.

Forts. side 4

Block Watne: 'Arbeidervern' i praksis

Nok en gang har tømmerne ved Block-Watne vært i kamp. Forrige gang ble de møtt med lock-out-trusel, denne gangen ble de truet med opp-

sigelse dersom de ikke la ned sin kamp. Idag er 36 av tømmerne oppsagt.

Kravet til arbeiderne er at distrik-

Renteheving: STATTLIG OFFENSIV MOT ARBEIDERKLASSEN

Statsbudsjettet i år var et klassisk uttrykk for den gamle formel: å la arbeiderklassen betale for kapitalens krise. Man angrep lønnskakerinntektene samtidig som man reduserte avgifter på profitten og fortsatte sjarmoffensiven overfor småborgerskapet.

Ikke før var dette vel i havn før det viste seg nødvendig å gripe til sterkere lut: En rekke tilleggssforslag til budsjettet kulminerte i at regjeringa slapp renten løs i det private bankvesenet. Disse samfunnsstøttene utfolder for tiden et oppbyggelig bikkjeslagsmål

om nøyaktig hvordan økningen av rente satsene skal fordeles på de forskjellige typer lån og de varierende interesser hos denne kapitalen skal kunne tilfredsstilles. Uansett blir sikkert resultatet en økning på 1-1½% på såvel innskudd som på lån, sannsynligvis mest på det siste.

I alle fall er det klart at dette vil ramme lønnskakerne interesser ytterligere, i tillegg til de tiltak som er igang og som skal toppe seg i lønnsoppgjøret.

En rentehevning på innskudd sam-

tidig som regjeringen åpent går inn for å senke reallønna er selvsagt ikke annet enn et rent skuebrød all den stund det er klart at arbeiderklassen får enda mindre om i det hele tatt noe å spare. I den grad arbeiderklassen her skulle kunne fremme spesielle klassekrav, må disse opplagt gå ut på billige lån for å kunne gå til innkjøp av stadig dyrere forbruksartikler.

En økning i utlånsrenten kan synes som et framstøt også mot økt kapitalinvestering, men så enkelt er det neppe.

Forts. side 4

tets målekonto måler opp arbeidet d deres i stedet for bedriften. Bedriftens oppmåling går for å være svært så kostbar - for arbeiderne.

Streiken viser ikke så lite av hvilke problemer som idag møter arbeidere som vil kjempe for sine økonomiske krav. For det første kan de ikke vente noen hjelp fra sin egen fagbevegelse. Avtaleverket sammen med LO-ledelsens politiske linje blokkerer effektivt at selv rimelige økonomiske krav kan innfris. Dette fører til at arbeidere som til tross for dette vil kjempe, vil være nødt til å gå til ulovlige aksjoner. For det andre vil denne ulovligheten være et påskudd til felles mobilisering av kapitalister, statsapparat og LO-apparat - alt for å knuse aksjonen i en tid hvor arbeidsfreden er en stadig viktigere betingelse for en videre "harmonisk" utbygging av arbeiderne i dagens

Forts. side 4

Sovjet i Etiopia og Eritrea:

FEILTAGELSE ELLER OPPORTUNISME

På anmodning fra Eritreere for frigjøring i Europa, avdeling Norge, bringer vi følgende artikkel fra deres europeiske tidsskrift STRUGGLE (nr. 4 1977) om Sovjetunionens rolle i Eritrea, en artikkel som forteller hvordan sosialimperialismen i økende grad avslører seg selv for verdens revolusjonære:

Ved å følge den riktige linja som ble lagt opp på EPLF's første kongress har den eritreiske revolusjon fortsatt å vinne seire uten sidestykke. Ikke bare har EPLF konsolidert sin ledende rolle i den eritreiske revolusjonen ved å mobilisere, politisere og organisere massene, men også vunnet militære seire som varslar om innledningen til slutten for etiopisk kolonialisme, imperialism og sionisme i Eritrea.

Etter frigjøringen av byene Nakfa og Afabet, den etiopiske hærens siste festninger i Sahel-provinsen, i mars 1977, har EPLF fortsatt å erobre en rekke steder og byer, en prosess som kulminerte med frigjøringen av Keren i juli 1977. Frigjøringen av Keren er et vendepunkt i den væpnede kampen i Eritrea. Keren er den mest strategisk plas-

serte og nest største byen i Eritrea. Den hadde ikke bare den høyeste etiopiske troppekonsentrasjonen etter hovedstaden Asmara, men dens posisjon ved adgangen til det eritreiske høylandet, som leder til Asmara, og de befestede posisjonene som ble bygd av italienerne under den annen verdenskrig, gjør den svært vanskelig å angripe. De britiske styrkene mistet over 20000 tropper på å ta Keren i 1941 etter 3 måneders bitter kamp. Det eritreiske folkets frigjøringshær (EPLA) tok Keren på 77 timer.

Men etter hvert som den eritreiske revolusjonen nærmer seg total og uunngåelig seier, prøver den etiopiske fascistjuntaen frenetisk å internasjonalisere krigen. Det israelske militæret har vært i Etiopia har økt fra militær instruksjon til levering av piloter for føring av kamptilfly. Fascistjuntaen rekrutterer også leietropper. Den etiopiske regjering har "rekruttert" mer enn 10 greske flyoffiserer til å hjelpe seg i aggressjonskrigen.

Men det kanskje mest tankevekkende utviklingstrekk de siste tre månedene er den økende militære og politiske støtten som Mengistus

morderiske regime får fra Sovjetunionen, Kuba og andre østeuropeiske land. Ikke bare trengte Mengistu Castros besøk som en anerkjennelse av sin "etiopiske sosialisme", men han ble varmt hilst velkommen av Sovjetunionen på det samme tidspunkt som massakren på over 1000 studenter og andre revolusjonære fant sted i Addis Abeba. Han fikk også overbevist Sovjetunionen til å gi ham massiv militær hjelp, inkludert trening av tusenvis av etiopiske tropper i Sovjetunionen. Dette er virkelig svært beklagelig. Sovjetunionen har hatt en ærerik historie når det gjelder å støtte nasjonale frigjøringsbevegelser. Sovjetunionen var også den eneste stormakt som støttet det eritreiske folkets rett til uavhengighet da Eritrea-spørsmålet første gang ble tatt opp i FN i 1947. I 1952, da Eritrea med makt ble tvunget inn i en føderasjon med det føydale Etiopia, karakteriserte Sovjetunionen helt riktig denne unionen, som ble inngått uten samtykke fra det eritreiske folk, som "politisk voldtekt og påtvunget ekteskap". Etterpå har det eritreiske folk hele tida kjempet for

å gjenvinne sin verdighet fra denne "politiske voldtekt" og sin frihet fra det "påtvungne ekteskapet". Er det ikke ironisk å merke seg at Sovjetunionen nå prøver å hjelpe den politiske voldtektsoverøveren i nettopp det øyeblikk da offeret, det eritreiske folket, etter en lang og hard kamp har klart å bringe ham overende?

Sovjetunionen arvet nasjonale og koloniale problemer fra tsaristregimet, men løste dem på en korrekt måte ved Lenins prinsipielle syn på nasjonenes selvbestemmelsesrett.

Når en hel nasjon betaler med sitt blod og sine liv for sin uavhengighet, kan noen da tvile på at den har utøvet sin rett til selvbestemmelse på en tapper og edel måte?

Det eritreiske folk - menn, kvinner og barn - er engasjert i en folkekrig for selvbestemmelse, og uansett hvem som støtter undertrykkeren er seieren uunngåelig.

Vi har mer enn en gang drøftet hvordan Derguens "sosialisme" er sjåvinistisk og opportunistisk, men vil bare spørre dem som ønsker at verden skal tro noe annet: "Kan en nasjon være fri hvis den undertrykker andre nasjoner?" (Lenin.)

POLEN - revisjonistenes mare 2

Kontrarevolusjonen fortsetter

I kjølvannet av den revisjonistiske borgerlige politikken under Gomulka-regimets ledelse har det fulgt en stadig voksende bølge av økonomiske forbrytelser og korrupsjon i de øverste lagene i statsapparatet og partiet. Innen de lavere lag av befolkningen gjør alkoholisme og prostitusjon og sågar tiggervirksomhet seg gjeldende. I tillegg til dette vokser det helt legalt fram - zloty-millionærer blant de store og mellomstore bønder og kjøpmennene i byene. På tross av snakk om å utvikle næringslivet planmessig, blir det bare utviklet i stort tempo i enkelte sektorer, mens andre sektorer forblir i stagnasjon. Dette skjer helt i blinde og uten planlegging. Femårsplanene eksisterer bare på papiret, den aktuelle industriutviklingen har lite til felles med planen. Femårsplanene er på vei ut og går de samme veien som så mange andre planer. Selv om det polske samfunnet skiller seg fra de vestlige kapitalistiske samfunnene ved at de viktigste produksjonsmidlene eies av staten, innebærer ikke det at akkumulasjonen ikke er den polske økonomiens drivkraft. Polske urektheter og vesteuropeiske kapitalister finner hverandre i felles interesse av å øke profitten for å reinvestere med tanke på fortsatt profitt. På den andre side adskiller den polske kapitalisme seg fra den vestlige ved at det bare eksisterer et begrenset varemarked og en begrenset konkurranse mellom enkeltkapitaler. Et fritt marked og fri konkurranse mellom enkeltkapitaler er nødvendige forut-

setninger for at kapitalismen skal utvikles, og siden disse mekanismene bare gjør seg gjeldende i mindre grad i Polen, betyr det enkelt sagt at den polske kapitalismen er i stagnasjon. Selv om både Gomulka og nåværende Giersek ved flere anledninger har hevdet at klassenmotsetningenes tid er forbi i Polen,

vil alle virkelige kommunister holde fast ved tesen om at kun arbeiderklassen gjennom sin egen statsmakt kan bekjempe de gamle samfunnsklassene, som på ulikt vis gjør seg gjeldende i lang tid etter revolusjonen. Dette innebærer at kampen for å befeste og konsolidere arbeiderklassens politiske makt og innflytelse i form av proletardiktatur er grunnleggende for at arbeiderklassen skal kunne nå sitt mål: det klasseløse kommunistiske samfunnet. Kun arbeiderklassen kan avskaffe kapitalismen og de er derfor en forutsetning at det statsbærende kommunistiske partiet fungerer som proletariatets fortropp. Ethvert parti som viker fra prinsippet om proletariatets diktatur, viser at det har slått inn på en vei som medfører at kapitalismen blir gjeninnført. Den revisjonistiske politikken Gomulka sto for, besto i å undergrave proletariatets diktatur. Både Gomulka og Giersek gjorde og gjør det når de hevder og hevdet at det ikke lenger finner antagonistiske motsetninger i det polske samfunnet.

Jordbruket i Polen

På tross av at Polen ressursmessig sett må regnes som et av de rikeste jordbruksland i Europa, er den virkelige situasjonen en helt annen. Etterat

Gomulka kom til makten i 1956, opphør kampen for å omforme landsbygda i sosialistisk retning med vektlegging på stordrift i form av kooperative produksjonsfelleskap, medførte det at privat brukene ble styrket. Idag er mindre enn 3% av jordbruket kollektivisert og 10-11% fungerer som statsbruk. Om lag seks millioner bønder arbeider på private ikerlapper,

mot omtrent 400 000 på kollektiv og statsbrukene. Jordbruket har stagnert veldig i forhold til industrien. De siste årene er interessen for å gå inn i jordbruket sunket betraktelig. Arbeiderne har i stor grad gått over til industrien. Regjeringen har ved flere anledninger forsøkt å oppmuntre til mekanisering av den private delen av jordbruket, men de konserverende og hemmende eiendomsforholdene har vært og er en vanskelig hindring. En skurtresker har man liten eller ingen nytte av på jordlapper som bare omfatter noen få hektar. Selv ikke det faktum at Polen har bygget opp noen av verdens største kunstgjødselfabrikker har fått nevneverdig konsekvenser i form av større utkomme på de mindre, private jordbruksenheter. Kornproduksjonen har økt litt de siste årene på statsbrukene på grunn av mekanisering og bruk av kunstgjødsel. Innen den ikke-kollektiviserte sektoren når enorme forskjeller i størrelsen på bruksenheter. 44,6% av gårdene er på 3 hektar eller mindre, 28,9% på mellom 3 og 7 hektar, 12,7% på mellom 7 og 10 hektar, 7,9% på mellom 10 og 15 hektar og til slutt 2,8% på 15 hektar eller mer.

Vi kommer tilbake med mer stoff om Polen i et senere nummer.

FELLESERKLÆRING... Fra side 5

iske bevegelsen. Med det formål å innføre 3-verdenteorien og andre opportunistiske begrep er det blitt gjort forsøk på å presse forskjellige søsterpartier, å splitte dem og skape fraksjoner i deres rekke. I en rekke land er grupper av opportunister støttet mot de eksisterende kommunistpartier, og danningen av slike grupper blir oppmuntret...

Videre sies det i erklæringen at disse gruppene "mekanisk gjentar disse opportunistiske standpunkter". En slik helt igjennom prinsipplos politikk er ren sabotasje av enheten i verdens kommunistiske bevegelse og et forsøk på å splitte den.

Ved denne felleserklæringen har disse partiene tatt et oppgjør med en opportunistisk og revisjonistisk strømning som lenge har vært dominerende i den AKP-aktige bevegelsen i Europa. KA vil følge utviklingen i disse partienes politikk nøye, uten i dag å omfavne dem.

Da vi i KA har et begrenset antall eksemplarer av felleserklæringen og andre viktige albanske dokumenter, kan interesserte henvende seg til VENNSKAPSSAMBANDET NORGE-ALBANIA, BOKS 8303, Hammersborg Oslo 1 eller, "hvis de ikke har", direkte til ALBANIAS AMBASSAD, TYRGT. 3A, S-11427 STOCKHOLM, SVERIGE.

landet. Kartellens formann Albert Uglem hevder (naturlig nok) at det på disse kongressene var "sterk stemning for at tariffoppgjøret i 1978 må bli et kombinert oppgjør". En påstand som forøvrig ikke kan kontrolleres av andre enn Uglem selv.

Omtrent samtidig med tariffkonferansene sendte statstjenestemannskartet til grunnorganisasjonene et debatthefte om tariffoppgjøret som skulle besvares med bl.a. de krav grunnorganisasjonene stiller ved det kommende tariffoppgjøret. Flere avdelinger har i denne sammenheng krevd forbundsvise oppgjør. Vi går ut fra at dersom de statsansatte ønsket et kombinert oppgjør ville svarene på dette heftet, og kravene stilt i denne sammenheng kunne blitt brukt av Uglem i hans propaganda for samordnede oppgjør. Av en eller annen "merkelig" grunn refereres ikke disse kravene av Uglem.

Forts. s. 6

Tariffoppgjøret våren -78 og DE STATSANSATTE

Kartellformann Albert Uglem mener det må vises moderasjon ved det kommende tariffoppgjøret, selv om han ikke er beredt til en nulløsning for alle grupper (Arb. bladet 19.11). Finansdepartementets statssekretær Skogstad Aamo gjorde det videre helt klart på Kartellkonferansen 27.11 at alle grupper som har staten som motpart ved inntektsoppgjøret må regne

med å møte en hard linje ved forhandlingene. De med høyere inntekter må ifølge Skogstad Aamo regne med en nedgang i kjøpekraften og for de flestes vedkommende vil det bli en nulløsning.

Et av midlene for å få til "en nulløsning" for flest mulig grupper av statsansatte er kombinerte oppgjør. Da motstanden mot kombinerte oppgjør

er stor også blant statsansatte må en gi skinn av at dette er de statsansattes ønske og ikke kartellens. Av denne grunn anbefalte kartellrets representantskap den 15. september at staten trekkes inn i oppgjøret. Utad hevder de at de ikke tar stilling til om oppgjøret bør være forbundsvist eller samordnet. Deretter arrangeres det 30 tariffkonferanser rundt omkring i

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863- Tøyen, Oslo 6
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.

Røde Fane pr. år - kr. 28.

Pengene kan betales på postgiro 20 68 427

Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år

Røde Fane kr. 38.- pr. år

REVISJONISMEN SOM SOSIALSJÅVENISME

Med sin såkalte teori om de tre verdener har den nye revisjonistiske ledelsen i Kinas kommunistiske parti avslørt seg som fornektende av klassekampen som drivkraften ikke bare i den sosialistiske oppbygging, men også innen den imperialistiske verden. De fornektet de viktigste motsetningene i verdensmålet - mellom proletariat og borgerskap, sosialisme og kapitalisme, og mellom undertrykte folk og nasjoner på den ene siden og imperialismen på den andre - og erstatter dem med motsetningene mellom de imperialistiske land. For de kinesiske revisjonistene står kampen ikke lenger klasse mot klasse, men nasjon mot nasjon. I tråd med dette støtter det nye Peking-regimet reaksjonære og pro-imperialistiske regimer i den 3. verden, og oppfordrer de proletariske kreftene i denne delen av verden til å legge ned kampen for full og hel nasjonal og sosial frigjøring fra imperialismen, og underordne seg det nasjonale borgerskapet og dets vaklende ledelse. Samtidig oppfordrer det proletariatet i de utviklede kapitalistiske land i Europa til å støtte sitt "eget" borgerskap foran den kommende imperialistiske omfordelingskrigen i stedet for å forvandle krigen til borgerkrig og proletarisk-sosialistisk revolusjon.

Det første er helt ut i samsvar med den 2. internasjonales benektelse av Lenins tese om muligheten for og nødvendigheten av proletarisk ledelse av og dermed direkte overgang fra borgerlig-demokratisk til sosialistisk revolusjon i tilbakeleggende og undertrykte land, det andre med den 2. internasjonales forræderiske og sosialsjåvinistiske knefall for det imperialistiske borgerskapet ved utbruddet av 1. verdenskrig (slik Hysni Kapo, medlem av politbyrået i Arbeidets Parti i Albania, påpekte i

situasjonen. Som sosialimperialistisk supermakt vil Kina ha Sovjet som sin fremste rival. For å få adgang til innflytelse må Kina først og fremst overgå Sovjet i revisjonistiske teorier ispedd "revolusjonære" fraser. Samtidig vil alliansen med regimene i den 3. verden, og med imperialismen i den 2. verden og i USA, være viktig i konkurransen med Sovjet.

Her vil vi igjen vise til Hysni Kapo, som i den tidligere nevnte talen også slo fast at alle revisjonistiske teorier, inkludert "tre-verden-teorien", "representerer teorier som er inspirert av en markert borgerlig nasjonalisme av storstatens sjåvinistiske karakter eller av de snevre interessene til ens "eget" nasjonale borgerskap".

Det er i sammenheng med dette vi må se hvordan og på hvilket grunnlag de forskjellige partier og grupper i verden som kaller seg marxist-leninistiske, i dag tar stilling i polemikken mellom Arbeidets Parti og KKP om "tre-verden-teorien". Nesten alle de partier som i lengre tid har forfektet oppslutning om det "egne" borgerskapet i den kommende imperialistiske omfordelingskrigen, slutter opp om KKP og "tre-verden-teorien". Det gjelder vårt hjemlige AKP, som i tillegg har fremmet rent nasjonalistiske synspunkter i fremmedarbeider spørsmålet og i rivaliseringen med sosialimperialismen om nordområdene. Det gjelder den nå klart fascistiske grupperingen omkring "Linea Proletaria" i Italia. Og det gjelder det svenske SKP, som i lengre tid åpent har krevd et sterkere militært "forsvar" og gått i allianse med fascistiske eksilbaltre i demonstrasjoner "mot" den sovjetiske sosialimperialismen. (På denne måten og ved å støtte pro-imperialistiske regimer i den 3. verden fører de i virkeligheten ikke noen effektiv kamp mot de sovjetiske sosialimperialistene, men spiller tvert om alle kort rett i hendene på dem.)

Derimot har det tyske KPD(ml), som på et visst tidspunkt sto på et ekstremt nasjonalistisk standpunkt (jfr. den sagnomsuste brosjyren "Deutschland dem deutschen Volk"), sammen med bl.a. det italienske PCI(ml), det portugisiske PCPr, det greske CPG(ml) og det spanske PCE(ml) stilt parolen om å gjøre den imperialistiske krigen om til proletar-revolusjonær borgerkrig, og stilt seg på Arbeidets Partis side. Det er også verd å merke seg at partier som det brasilianske og det iranske, som står i direkte kamp med reaksjonære regimer i den 3. verden som Kina utroper til progressive og anti-imperialistiske, har tatt avstand fra "tre-verden-teorien" og slutter opp om de albanske kommunistenes standpunkt.

På denne måten er polemikken om "tre-verden-teorien" i ferd med å få den positive virkning at den skiller mellom de partier verden over som har muligheter til å utvikle seg til virkelig proletarisk-kommunis-

tiske fortroppspartier, og de som definitivt beveger seg ikke bare i sosialsjåvinistisk, men fascistisk og nasjonalistisk retning. Svært mange av disse partiene oppsto i kjølvannet på den småborgerlige og studentpregede protestbevegelsen mot den forserte monopolkapitalistiske rasjonaliseringspolitikken i 60-åra, og det var ikke på forhånd gitt om de ville utvikle seg til proletariske klassepartier eller befestet seg på en reaksjonær småborgerlig klassebasis.

I tilknytning til dette kan vi bare være AKP takknemlig for at de i norsk sammenheng klargjør saken ytterligere ved i sin lederkommentar til "tre-verden-teorien" i "Klassekampen" den 19. november ikke å klare å skjule sin stolthet over at KKP med denne "teorien" bare sier det samme som AKP lenge har sagt i sine programmer. Vi er helt enig, og bedre kunne ikke AKP ufrivillig ha avslørt den nye kinesiske ledelsen. Det er helt riktig at "tre-verden-teorien" er i samsvar med AKPs anklager mot det norske monopolborgerskapet og dets sosialdemokratiske redskap for ikke å være aggressive nok i rivaliseringen med den sovjetiske sosialimperialismen. Det er helt riktig at "tre-verden-teorien" gir full dekning for AKPs løfte om å støtte opp om det norske imperialistiske borgerskapet og dets våpenmakt i den kommende imperialistiske omfordelingskrigen. - I siste nummer av den røde Arbeideren kommenterte vi "Klassekampen"s omtale av NATOs planer om å lagre tungt materiell og våpen i Norge som "et indre norsk anliggende" og det sovjetiske forsvarsdepartementets angrep på denne planen som "en uakseptabel innblanding i indre norske forhold". Også dette er helt i samsvar med "tre-verden-teorien", med dens støtte til USA-imperialismen. - Videre er "tre-verden-teorien" helt ut i samsvar med AKPs linje for "arabisk enhet" av reaksjonære og progressive "mot" staten Israel, med partiets nei til å ta standpunkt i forholdet mellom de to eritreiske frigjøringsbevegelser EPLF og ELF, og partiets hylling av imperialistiske marionetter som Mobutu i Zaire.

Også når det gjelder "tre-verden-teorien"s fornektelse av klassekampen mellom proletariat og borgerskap i de enkelte kapitalistiske land, er den helt ut i samsvar med AKPs politikk. Når AKP støtter arbeidere i streik, betyr ikke dette at de støtter proletariatet mot borgerskapet i kampen for sosialismen. AKP støtter ikke bare arbeiderstreiker, de støtter enda mer konsekvent - og spesielt ut over grensene for det "lovlige" - små og store lastebileieres kamp "mot" staten, kapitalistiske trålerredere krav om økte subsidier, og f.eks. Hitra-bøndenes reaksjonære kamp for økte matvarepriser og for å opprettholde urasjonelle driftsmetoder i jordbruket. Når AKP også - på sin

spesiell måte - "støtter" arbeidere i streik, er det ikke for å utvikle arbeiderklassens kamp mot kapitalismen, men for å innskrenke den og forsøke å mobilisere arbeidere bak de småborgerlige klasseinteressene og deres ekstreme nasjonalisme. AKP ivaretar her den delen av mobiliseringsoppgaven som borgerskapet og sosialdemokratiet ikke kan ta seg av, den som skjer i ly av militans og "marxist-leninistiske" fraser. - At borgerskapet og dets sosialdemokratiske statsparti nå selv er i ferd med å bli klar over nytten av AKP, viser seg i at Arbeiderbladet allerede har begynt å ane at Pål Steigan og Hua/Teng står sammen med Nordli mot Enver Hoxha og marxismen-leninismen, og at de nå fullt ut har forstått det formålstjenlige i å trykke AKP-fattere som Jon Michelet til sitt bryst (selvsagt med en passende avstandsmarkering). Nettopp forholdsvis talentfulle spredere av den mest grumsete nasjonalismystikk, ispedd den rette arbeiderromantikk, av typen Michelet, er folk som borgerskapet under utviklinga av den kapitalistiske krisen vil få økende bruk for i sin ideologiske forberedelse til omfordelingskrigen.

Med sin drepene kritikk av "tre-verden-teorien" har Arbeidets Parti i Albania nok en gang stilt seg i spissen for hele verdens arbeiderklasse i kampen mot alle former for revisjonisme. Den sosialistiske folkerepublikken Albania utgjør i dag en liten, men sterk bastion for verdensproletariatet, som imperialister og sosialimperialister av alle slag vil bestrebe seg på å underminere. Det fremste bidraget klassebevisste arbeidere og alle kommunister i Norge - også innen AKP - i dag kan yte til forsvaret av denne bastionen, er å gjøre sitt for å opprette et virkelig kommunistisk parti her i landet, et virkelig søsterparti til Arbeidets Parti. Sentrum for løsningen av denne oppgaven er Kommunistisk Arbeiderforbund

REDAKSJONELT:

Med dette nummer sier vi farvel til året 1977 og forhåpentlig også farvel til avisa hva form og utstyr angår. Nytt trykkeri er like om hjørnet, og hvis monteringen av maskinen går etter planen, skulle neste nr. av avisa, som kommer 14/1-78, framstå i ny skikkelse.

Vi ønsker våre lesere en god jul, og takker for året som gikk.

SISTE FRA ERITREA:

Det foreligger enda ikke nytt fra de fortsatte enkeltsamtalene

Det foreligger fortsatt ikke nytt fra de fortsatte enhetssamtalene mellom EPLF og ELF.

Derimot får vi vite at de forsterkede konfrontasjonene med den etiopiske kolonialhæren i området fra Asmara til Marsawa fortsetter. Siste nytte er at de eritreiske frigjøringsstyrkene nå fører kamper helt inne i havnebyen Marsawa.

Libanon.... Fra side 1

FS: Hva er problemene i Sør-Libanon?

PFLP: SHTAURA-avtalen tillater kun 250 palestinske geriljasoldater i området 15 km nord for den israelske grensen. Alle andre skal trekkes tilbake. Al Fatah har akseptert avtalen og har prinsipielt ingen ting å innvende mot den. De har allerede trukket noen folk tilbake, først til Nabatiyeh, så fra Nabatiyeh. Dette illustrerer faktisk vårt viktigste problem i Sør-Libanon, og det er i virkeligheten uttrykk for en meget intelligent politikk fra fascistenes side. En svekkelse av vårt nærvær i Sør-Libanon avskjærer oss fra å føre kampen mot den sionistiske staten. Da kampen mot den sionistiske staten er hovedargumentet for at palestinerne må bære våpen, vil en svekkelse av våre posisjoner i Sør-Libanon reise spørsmålet om vår rett til i det hele tatt å bære våpen i Libanon. Denne svekkelsen gir fascistene mulighet for å angripe, og det vil de gjøre selv om syrerne ikke ønsker en total utsettelse av motstandsbevegelsen. Vi er stadig et viktig taktisk kort i "freds"forhandlingene.

FS: Syria har altså endret taktikk, hvorfor?

PFLP: Syria angriper oss ikke, men står midlertidig på vår side mot fascistene. Syria har vist sin gode vilje ved å løslate alle politiske fanger og

ved å minske den militære kontrollen i Libanon. Grunnen til dette er at Syria vil oppnå visse garantier for en løsning av Golan-spørsmålet, før de fortsetter oppryddingen i Libanon. Syria ventet en åpning fra israelsk-amerikansk side som belønning for invasjonen i Libanon. Da denne har uteblitt, blir vi igjen det taktiske trumfkortet. Syria er ikke interessert i at fascistene eller Israel kontrollerer det libanesiske området opp til Golanhøyden. Syrias midlertidige taktiske støtte til oss er også grunnen til at Sarkis forsøker å overbevise fascistene om det ubeleilige i et angrep i større skala i Sør-Libanon. Sarkis er interessert i en periode hvor hans posisjon kan konsolideres og statsapparatet og hæren gjenoppbygges. Den libanesiske hæren er i dag på 3000 mann, så det er ennå ikke tale om en hær. Det har vært på tale at Sarkis skulle sende 700 mann til Sør-Libanon. 700 mann! Sarkis har ingen våpen og er helt avhengig av Syria.

Men selv om fascistene for tiden ikke støttes i en offensiv, eksisterer problemet stadig. Fatah er stadig mer eller mindre overbevist om at de i et visst omfang skal trekke seg tilbake fra Sør-Libanon for å trekkes Sarkis, og det betyr en svekkelse av våre militære posisjoner i området.

Det libanesiske venstre har innsett at imperialismen og den arabiske reaksjonen ikke vil tilby dem noe. Net-

topp vår avvisning av at den arabiske reaksjonen på Riad-møtet har mandat til å presse sine betingelser ned over det libanesiske venstre, er grunnlaget for en mulig allianse.

Det er viktig å se i øynene at de progressive kreftene i Libanon er blitt svekket. Borgerkrigen har drept folk, og høyrekreftene er i bevegelse for å gjenskepe kontrollen på alle plan. Muhammedanske reaksjonære ledere, som mistet innflytelse etter mai -73 (det første åpne angrepet på frigjøringsbevegelsen, red.), forsøker med støtte fra Saudi-Arabia å vinne tilbake de tapte posisjonene. De har ingen ting imot kristen-maronittisk dominans, og de ønsker kun å skru historiens hjul et tiår tilbake.

Fordi vi har innsett denne taren, presser vi på for å få gjenaktivisert det felles politiske lederskapet mellom den palestinske motstandsbevegelsen og de progressive libanesiske kreftene, spesielt det libanesiske kommunistpartiet, Partiet for kommunistisk aksjon og Det progressive sosialistpartiet. Disse partiene er velvillig innstilt overfor samarbeid. Arafat er mot et felles lederskap for di Riad-avtalen krever at vi ikke samarbeider med det libanesiske venstre. Lykkes det oss å gjenoppta dette samarbeidet, er det et meget positivt skritt. Det kunne gi oss et pustepause både politisk og militært - i hvert fall for en kortere periode - hvis det libanesiske venstre anerkjenner at kampen i sør ikke er en palestinsk, men en libanesiske og palest-

insk kamp.

Våre kamerater i sør er optimistiske. Verken vi eller de progressive libanesiske kreftene venter oss en seier i Sør-Libanon, men kan vi fastholde den uavgjorte posisjonen og forsvare de eksisterende posisjonene, er det i seg selv en stor seier.

FS: Er det ikke et problem for de libanesiske partiene at et felles lederskap blir utenfor PLO og i direkte samarbeid med Nei-fronten?

PFLP: Det har skjedd en endring av de politiske forholdene i Libanon, og nye allianser skapes. Det libanesiske venstre må hente støtte hvor det kan få den, og det er hos oss. De har bl.a. bruk for internasjonale kontakt er for å få våpen og politisk støtte, og de ønsker begge deler. Alle disse partiene har henvendt seg til oss med ønske om politiske møter på ledende plan. Og de har klart uttrykt at det er overensstemmelse mellom vår og deres oppfatning av den nåværende situasjonen. De sier ikke at de tidligere har tatt feil, men bare at det er overensstemmelse i den nåværende situasjonen. Det kan hende at muligheten for en allianse ikke kan holde i framtiden. Men så lenge det er en mulighet, er det riktig både for dem og oss å utnytte den optimalt.

Det er blitt stadig klarere for det libanesiske venstre at borgerkrigen ikke har skapt betingelser for politiske innrømmelser. Og i det omfang de føler sin eksistens truet, er de våre virkelige allierte.

'Arbeidervern'... Fra side 1

kriserammede kapitalisme.

Denne gangen har man ikke brukt politi. I stedet har man foreløpig nøydd seg med lov om arbeidervern og arbeidsmiljø, der §66 om avskjedigelse gir borgerskapet fulle legale muligheter til å kjøre ulydige arbeidere på porten. Dette er første gangen denne loven brukes direkte mot streikende arbeidere. Idag er 34 oppsagt etter denne loven som liksom skal verne arbeiderne. Det vesentlige er hvilke muligheter de nå har. En ting er i alle fall sikkert: Det nytter ikke å bare "stå på krava". Tar vi ikke feil, kan arbeiderne gjøre det for alltid uten å komme noen vei. Direktør Ørsting i Block Watne vil ikke sove urolig av den grunn.

Det eneste som nå kan få streiken ut av dødvannet, er aktiv solidaritet fra arbeiderklassen, og særskilt fra de gjenværende ved Block Watne. Politisk og økonomisk støtte må derfor snart komme fra fagbevegelsen. I en løpeseddel som KA har spredd i Fredrikstad, har vi allerede advart mot organisasjoner som er ute for å bruke streiker av denne typen for sine egne politiske mål. Det er oppmuntrende at de streikende allerede tidlig vendte en kald skulder politisk sett, til det såkalte AKP, og vi noterer oss at den lokale "streikestøttekomiteen" (AKP) møter dette utkjøret med å komme kryptende for å støtte de streikende "på deres egne

premisser" samtidig med at de reklamerer med sin storslette aktivitet med å samle inn penger. De streikende besvarer selvsagt dette med å ta imot penger fra denne gruppen også.

Vi for vår del støtter ikke noen streik på "dens egne premisser". Hvis det er noe Block-Watne-arbeidernes streik viser, så er det at slike aksjoner må ledes etter klare politiske linjer. Arbeiderne vil ikke tjene seg selv, og heller ikke andre arbeidere ved ikke å trekke konsekvensene av de midler borgerskapet har brukt mot dem. Både statens borgerlige karakter, sosialdemokratiets svik og "AKP"s opportunistiske kryperi byr på politiske landommer. Arbeiderne har valgt sin egen streikekomite på vanlig måte - men valgt å holde komiteen hemmelig. Noe som er forstælig, men det kan også ha vanskeliggjort arbeidet med å få fram støtte. For den videre kampen gjelder i første rekke: De streikendes fulle kontroll med sin egen aksjon og en politisk linje som tar sikte på å mobilisere den øvrige arbeiderklassens aktive solidaritet.

STOTT BLOCK WATNE ARBEIDERNE
TA SAKEN OPP I KLUBBER
OG FORENINGER

Vi kommer tilbake til saken i neste nr.

Block Watne....

Fra side 1

Forhandlingene var svært harde. Bedriftsledelsen forsøkte seg på samme taktikk som på Fellesmeieriet, nemlig å gi en del i lønnsøkning som forskudd på vårens tariffoppgjør, og enda verre om de hadde fått noe av dette på forskudd.

den røde Arbeideren:

Hva var grunnen til at bedriftsledelsen ga etter?

P. K. Larsen:

Det var flere grunner til dette, en av dem var at vi ved å nekte overtidsarbeid sterkt rammet produksjonen og at bedriften på lang sikt ville lide store økonomiske tap. Samholdet og enigheten blant arbeiderne spilte også en stor rolle. En annen ting som også virket inn var at en del av arbeiderne tenkte på å skifte jobb på grunn av det lave lønnsnivået. Noen snakket også om å begynne å pendle til Oslo. Selv om det er noe ledighet her har vi fått mer industri slik at det nå er mer konkurranse om arbeidskrafta. Denne industrien gir høyere lønn enn ved Saga og vil derfor også på lang sikt trekke opp vår lønn.

drA:

På andre arbeidsplasser har bedriftsledelsen klart å så splid blant arbeiderne ved å permittere endel

av arbeiderne - hvordan reagerte dere på permisjonen?

P. K. Larsen:

For det første må jeg si at vi kaller det ikke permisjoner, men "Lock-out", og reagerte deretter. Det var ingen uenighet mellom oss og de utestengte, tvert om var det disse som sto hardest på krava og ville ha dem presset igjennom. Nå krever vi at de "permitterte" skal ha full lønn i den tiden de var utestengt fra bedriften. Om dette kravet ikke innfris, vil vi ta saken opp på medlemsmøte den 12.12 og diskutere hva vi skal gjøre videre.

drA:

Hvordan tror du muligheten for lønnsøkning er ved vårens tariffoppgjør?

P. K. Larsen:

Ja, de anser vi som svært små, det er lite sannsynlig at vi vil oppnå noe i generelle tillegg slik i situasjonen er nå, med blant annet et nytt kombinert oppgjør. Det er mulig vi kan oppnå noe i lavtlønns-tillegg, da vi tilhører de lavtlønte, men heller ikke dette vil hjelpe noe da det vil bli spist opp av prisstigningen før vi får det. På grunn av kombioppgjør og prisstigning er det de lokale forhandlingene som må brukes og som kan gi oss noen lønnsøkning.

I det avisa skal trykkes har vi fått beskjed om at bedriften har gitt etter for arbeidernes krav, og de "permitterte" vil få full lønn i den tiden de var utestengt fra bedriften.

Renteheving:

STATLIG OFFENSIV MOT... Fra side 1

Stadig offensiv mot arbeiderklassen. Poenget er at det private bankvesen, når rentesatsene nå vil slippe fri, vil kun ne skjelne mer enn før mellom forskjellige typer av utlån. Vi tror ikke vi tar meget feil om vi ikke vil oppleve at dette betyr en kraftig stigning i rentene på lån til privatforbruk. Rentene på lån til kapitalistiske investeringer vil derimot komme til å variere sterkt. Resultatet av den nye rentepolitikken vil derfor være en styrking av bankkapitalistenes kontroll med industrikapitalen. Kapital-

ismen vil slik prøve å overvinne krisen på det gamle vis: å bruke den til å renske ut sine sykeste, eller konkurransevakeste elementer, som det heter, for å reise seg etter krisen.

Vi skal ikke nå profetere at kapitalisme i Norge ligger for døden (og det skyldes ikke primært at krisa er for svak, men at det organiserte politiske moment i arbeiderklassen ennå mangler) men det er i alle fall grunn til å tro en viss oppfatning av sosialdemokratiet gjør det.

AUF har beklaget at regjeringa nå satser på kreftenes frie spill og ikke fastsetter en bestemt rentefot. Det er selvsagt bemerkelsesverdig at regjeringa slik satser på rene pengepolitiske virkemidler og også direkte lar markeds mekanismene fastsette rentenivået. Likevel tror vi det er AUF og deres forstælsel som her er det mest bemerkelsesverdige fenomenet.

Den marxist-leninistiske teorien om utviklingen av de moderne imperialistiske landa har alltid hevdet at utviklingen mot økt statlig kontroll er et uttrykk for og ikke en opphevelse av de økonomiske lovmessigheter. Riktignok er politikk og økonomi mer sammenknyttet enn under frihandelskapitalismen, men at økonomien gir seg mer direkte utslag i politikk, betyr jo ikke at politikken har en større kontroll over økonomien enn før. Det betyr

bare at de kapitalistiske krisetendensene nødvendiggjør en forsterket politisk kontroll med arbeiderklassen for at systemet skal kunne overleve. At sosialdemokratiet nå må gripe til en slik tilsynelatende gammeldags manøver som å la rentefoten flyte fritt, betyr ikke at selve tendensen til statskontroll er oppgitt. Å hevde det ville bety at man indirekte innrømmer muligheten for en styrbar og dermed krisefri kapitalisme. Tiltaket forteller oss bare noe om rammen for en slik økt statlig kontroll: At kapitalismen aldri kan løpe fra seg selv og sin egen lovmessighet. Det regjeringa nå gjør er det som i øyeblikket framtrer som det beste middel til å styrke kapitalen ved et angrep på lønnstakerinteressene, et angrep som i sin tur bare kan besvares med en bevisst opposisjon mot systemet selv, som helhet.

FRA SMÅBORGERLIG DEMOKRAT TIL BONDEFASCIST

Bjørn Unneberg:

"Bonde og arbeider - kollisjonskurs eller tilnærming"
Tiden Forlag.

DNA har gjort store anstrengelser for å sikre seg basis for sin sosial-demokratiske politikk blant bondene. Partiets jordbrukspolitikk det siste året er et tydelig eksempel på det. Denne og den sjarmoffensiv DNA har ført overfor Unnebergfløyen i Senterpartiet er rett og slett forsøk på å etablere et nytt kriseforlik på linje med det i 1935. Kriseforliket i 1935 la som kjent grunnlaget for og var innledningen til den sosialdemokratiske regjeringsepoke, den lengste i norsk historie.

Unnebergs bok må sees som et svar på disse bestrebelsene og det er som dette og som politisk fenomen boka og den bevegelsen den er en del av den interesserer oss.

Senterpartiets to fløyer

Unnebergs utgangspunkt er at det er utviklingen av den industrielle kapitalismen som truer bondenes "frihet", dvs. deres stilling som frie og uavhengige vareprodusenter. Forsåvidt er dette en erkjennelse han deler med Stålstet-fløyen. Forskjellen mellom de to fløyene innen Senterpartiet ligger i at Stålstet vil appellere om besinnelse til borgerfornuften, mens Unneberg mer militant vil bekjempe kapitalismens drivkrefter på grunnlag av en allianse mellom bønder og arbeidere. Spissboeren Stålstet identifiserer seg med de øvre sosiale skikt, satser på en mobilisering av eiendomsbesitternes og maktavernes moralske ansvar, og ser med mistro på arbeiderklassens "kravmentalitet". Den folkelige Unneberg, som lever sitt liv det evige tusmørket blant grasrotte, ser selvsagt med stor skepsis på ugras som vokser nyttevekstene over hodet og tar næring fra disse. Det lukter kløver og timotei av Unnebergs allianse av "primære produsenter og primær arbeidskraft" (s. 182).

Anti-kapitalisme og anti-kommunisme

Til forskjell fra endel andre politiserende småborgere er Unneberg klar over at det er "plumpt å kalle all anti-kapitalisme for kommunisme og venstre-vri" (s. 94). Unnebergs publikum tatt i betraktning, blir det viktig å forsikre om dette, ettersom anti-kapitalisme gir ubehagelige assosiasjoner i retning av arbeidermakt o.l. Den anti-kapitalisme som han forfekter er jo tvert om sikte på å gi all makt til bondene: "bondene må underlegge seg industri og handelsliv" (s. 70). Bondene skal skape en industri i sitt bilde på grunnlag av samvirket, bondenes råvarer og bondenes og "den primære arbeidskraftens" felles forbruk. "In-

dustriarbeideren får derved interesser sammen med bondene og det øvrige samfunn", sier Unneberg, og fortsetter: "Arbeideren er bondens yngre bror. Han kommer fra bygda eller hans fedre gjorde det. Skraper en by- og fabrikkstøvet av arbeideren, så kommer bonden fram igjen. Så meget desto lettere må de kunne møtes på samvirkets grunn. Og når det gjelder et så stort mål som å fremme en sunn utvikling av næringslivet, må også staten være med" (vår understrekning, s. 71).

Korporativisme og nasjonalisme

Denne korporative filosofien blir ytterligere brunsvidd ved at de "beklagelige" (altså progressive) fenomener i arbeiderbevegelsen blir forklart som "u-norske tanker og ideer som snek seg inn i norsk politikk" (s. 69), og "akademisk tilslutning til teorier og læresetninger av fremmed opprinnelse" (s. 82). Unneberg ser på framveksten av kapitalismen som en "u-norsk utvikling" som foregikk i et "u-norsk tempo", og som stred fundamentalt mot "bondenes stabbsøkonomi".

Som kronen på verket slutter Unneberg seg til Kohts teori om at arbeiderbevegelsen egentlig er en bondebevegelse. "en fase i en årtusenlang kamp, skapt av bestemte historiske forutsetninger" (s. 78). Arbeiderbevegelsen er dermed fratatt enhver selvstendighet, og tildelt en rolle som støttespiller for den nye herskende klassen av bønder. Resultatet er et bonde-fascistisk politisk system, skapt av en i utgangspunktet småborgerlig demokrat, som ville ha "brød og frihet til alle". Den småborgerlige anti-kapitalismen forvandlet prinsen til en trosk. Som ikke skjønner et kvekk av hvorfor hans bok er et bidrag til dannelsen av brune massebevegelser. Naivitet er som kjent verre enn ondskap.

Bondefascismen

Dette gjelder ikke bare for Unnebergs utopiske prosjekt, men i like høy grad enhver bevegelse som tar opp i seg småborgerskaps klassekrav. Som klasse står småborgerskapet utenfor den kapitalistiske produksjonsmåten; og kan derfor ikke føre en selvstendig kamp i direkte konfrontasjon med kapitalen. Småborgerskapets kamp får derfor alltid form av å dreie seg om krav til staten om å gripe inn overfor kapitalen, noe staten ikke kan gjøre på annen måte enn ved å regulere klassekampen mellom kapitalister og arbeidere. Derfor er det nodvendige resultat av den småborgerlige anti-kapitalismen at arbeiderklassen blir fratatt sin politiske selvstendighet i forhold til stat og kapital, noe som etterhvert vil nødvendiggjøre voldelig undertrykkelse av arbeiderklass-

en og tilsidesettelse av de mest elementære borgerlig-demokratiske rettigheter. Den politiske undertrykkelsen av arbeiderklassen styrker naturligvis kapitalistklassens økonomiske stilling, og den småborgerlige anti-kapitalismen har dermed utviklet seg til støttespiller for imperialismen.

Unnebergs funksjon i denne sammenhengen er å skaffe fram en ideologisk begrunnelse for hvorfor arbeiderklassen bør mobilisere bak bondenes "anti-kapitalistiske krav", og således utgjøre massebasen for en bevegelse som med nødvendighet vil bevege seg i fascistisk retning. I så måte er likheten med beslektede politiske fenomener slående. F.eks. så "Klassekampen" onsdag 19. okt. seg i stand til å bringe en anmeldelse av Reidar Almås' bok: "Norsk jordbruk-

... AKPs "hamskifte"

AKP misliker at vi kaller dem folkevenner, i tråd med Lenins angrep på den småborgerlige sosialisme. OK, la oss ikke strides om ord, vi kan gjerne bruke ordet bondevenn i stedet. Som klippet fra "Klassekampen" viser, har ikke AKP noe mot den betegnelsen. Anmeldelsen av Almås' bok har da også fått den slående tittelen "En bok for bønder og bondevener".

Sjelden har vi sett innholdet i AKPs politikk så åpent uttrykt. Når bondenes egne interesser i tillegg til å være "rettferdige", også samsvarer med "nasjonens interesser", da er svaret gitt for nasjonalsosialistene i AKP:

det nye hamskiftet". Anmelderens kommentar er som følger:

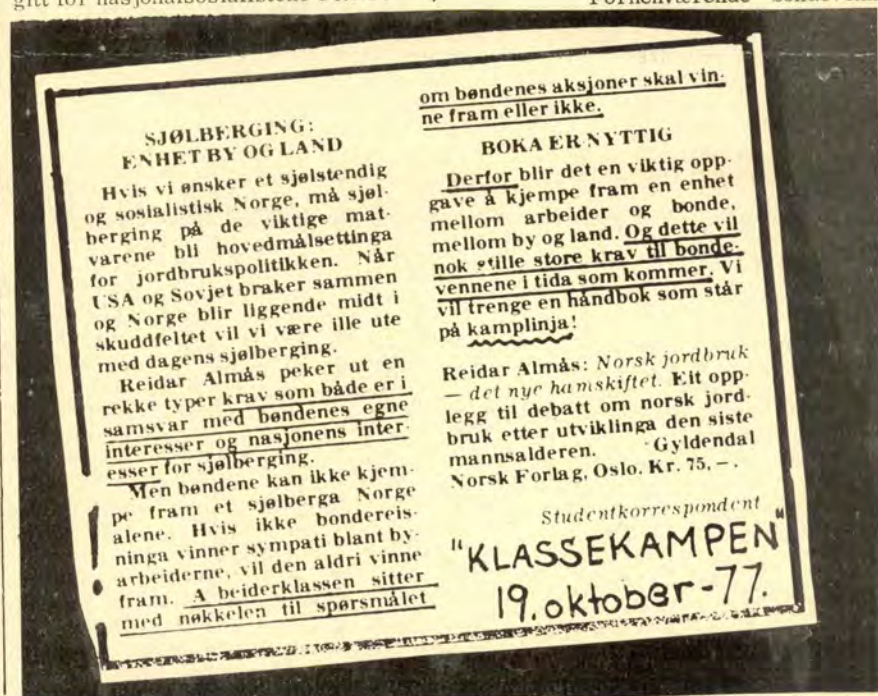
"Reidar Almås peker ut en rekke typer krav som både er i samsvar med bondenes egne interesser og nasjonens interesser for sjølbergning. Men bondene kan ikke kjempe fram et sjølberga Norge alene. Hvis ikke bondereisinga vinner sympati blant byarbeiderne vil den aldri vinne fram. Arbeiderklassen sitter med nøkkelen til spørsmålet om bondenes aksjoner skal vinne fram eller ikke. Derfor blir det en viktig oppgave å kjempe fram en enhet mellom arbeider og bonde, mellom by og land. Og dette vil stille store krav til bondevennene i tida som kommer".

Forskjellen mellom Unnebergs "grønne sosialisme" og det såkalte AKP's "sjølbergings-kommunisme" blir ubetydelig....

"By og land - hand i hand". Begrunnelsen overlater vi til "studentkorrespondent". "Arbeiderklassen sitter med nøkkelen til spørsmålet om bondenes aksjoner skal vinne fram eller ikke. Derfor blir det en viktig oppgave å kjempe fram en enhet mellom arbeider og bonde, mellom by og land. Og dette vil nok stille store krav til bondevennene i tida som kommer."

Det er altså ikke lenger slik at bondene skal vinnes for arbeiderklassens krav, men arbeiderklassen skal mobiliseres til støtte for småborgerlige klassekrav. Klarere kan det ikke sies.

Forhenværende "bondevenn"

FELLESEKTLÆRING TIL STØTTE FOR ARBEIDETS PARTI ALBANIA

En rekke partier og grupper har i den siste tida tatt stilling til Albania. Fem europeiske partier har i den forbindelse kommet med en fellesuttalelse, offentliggjort i Zeri i Populit 4/11 - 77. "AKP" har brutt forbindelsen med to av disse partiene, KPD (ml) i Vest-Tyskland og PCI (ml) i Italia, da disse har tatt avstand fra den politikken som Hua-klubben fører ut i dagens Kina, en politikk som uunngåelig vil føre til kapitalismens restaurasjon i Kina.

Ved siden av KPD (ml) og PCI (ml) har PCP (ml) i Portugal, KKE (ml) i Hellas og det spanske PCE (ml) undertegnet denne felleseklæringen. Som vanlig nekter "AKP" i det hele

tatt å informere om denne og kaller disse partiene for talerør for Kreml. "Kreml propagandamaskin" og revisjonister og opportunisten av verste slag. "AKP" tor selvsagt ikke i dag å stemple Arbeidets parti og kamerat Enver Hoxha som "Kremls propagandamaskin" og revisjonist. Til det er "AKP" for opportunistisk.

Vi vil her komme med noen korte utdrag fra denne felleseklæringen: "Denne nye internasjonale opportunistiske strømning (dvs. 3-verdensteorien. Vår anm.) forsøker å gi inntrykk av at den bekjemper den moderne revisjonismen på en fast måte. Men i realiteten er den helt i samsvar med den moderne revisjonism-

ens ideologi på alle grunnleggende spørsmål der marxismen-leninismen er blitt forrådt, i realiteten fornektet denne strømning marxismen-leninismen og tjener borgerskapet og imperialismen."

"Denne nye internasjonale opportunistiske tendens er i motsetning, både i teori og praksis, til proletariatets klassekamp, til kampen for revolusjonen, sosialismen og proletariatets diktatur, i motsetning til marxismen-leninismen og proletarisk internasjonalisme."

Videre betoner de fem partiene at det er av største betydning å forsvare marxismen-leninismen, å styrke samarbeidet mellom alle virkelige

marxist-leninistiske partier og grupper. I felleseklæringen står det:

"Iverksettelsen av den proletariske internasjonalismen krever at enheten og samarbeidet mellom de marxist-leninistiske partiene må fordypes og styrkes. I hvert land er det og kan det bare være ett kommunistisk parti som holder høyt hevet marxismen-leninismens fane. Kampen for enhet i verdens marxist-leninistiske bevegelse betyr derfor konsolidering og styrking av forbindelsene mellom de virkelige kommunistiske partier."

Det er et faktum at det er folk som i praksis følger en politikk som er rettet mot enheten i den kommunist-

Forts side 2

Fellesmeieriet : SOSIALDEMOKRATIET BEVARTE KONTROLLEN

Streiken ved fellesmeieriet ble avsluttet etter tre dager. Arbeiderne godtok et uoffisielt tilbud på 2kr. og gikk tilbake til arbeidet.

At streiken fikk det utfallet den fikk, var et utslag av at den hele tiden var under sosialdemokratisk kontroll. Selve organiseringen av streiken med egen streikekomite ble oppfattet som et teknisk spørsmål all den tid klubbstyret ble sittende under streiken. Det kan neppe være tvil om at klubbstyret under streiken har hatt uformelle kontakter med arbeidsgiversida. Det er derfor opplagt at inntrykket av at det forelå en selvstendig streikeledelse under sde streikendes egen kontroll, var illusorisk.

Det skyldtes streikens spesielle utgangspunkt. Arbeiderne på denne bedriften er en lavtlonnsgruppe, og de klarte under streiken å få forståelse for dette inntrykket. På samme måte brøt de igjennom det humanistiske tåkepratet fra borgerkapet om de melketorste i vårt samfunn og slo klart fast at det var arbeidsgiversida, med sitt syn på lønsspørsmålet som var ansvarlig for stoppen i forsyningene.

Men nettopp de streikendes posisjon som lavtlonnsgruppe ble utnyttet av sosialdemokratene. Lavtlonsspørsmålet blir idag brukt av LO og DNA for å få gjennom det korporativistiske lønnsutjæmningsfondet. Og selv om meieriarbeiderne i sak viste den rette veien ved aksjon og ikke å stole på en slik regjeringssendt barmhjertighet, ble aksjonen fanget opp av det etablerte fagapparatet, ja egentlig beveget den seg aldri utover dette.

Sosialdemokratene kunne gi den sin støtte nettopp for å skape blest om lavtlonsspørsmålet og sine egne "løsninger", som går imot det meieriarbeiderne kjempet for. Streikens ulovlige karakter ble oversett og når stevningen for arbeidsretten ble trukket tilbake som en del av løsningen, ble dette framstilt som en seier for arbeiderne. Slik ble forholdet til det borgerlige lovapparatet aldri stillt på spissen og det kom klart fram at streiken hele tiden hadde et legalistisk preg.

At sosialdemokratene kunne opetere som de gjorde, skyldes også at arbeidsgiversida her var så svak. Meierierne, som også omfattet mange små bønder, hadde daglig store tap, og kunne ikke holde ut en stor lang streik.

Og nettopp tidsperspektivet var helt vesentlig i denne saka. Det er klart at sosialdemokratiet spilte et høyt spill. Hadde streiken dratt i langdrag, ville det ha kommet til en konfrontasjon mellom arbeiderens interesser og det garnet sosialdemokratene fra starten av hadde snørt dem inn i. Den sosialdemokratiske "bruken" av streikvåpenet ville bokstavelig talt vist seg som et tveegget sverd, for da ville nettopp spørsmålet om selve streikvåpenet reist seg med full styrke.

Nettopp denne taktikken fra Fagapparatet og DNA, som er aktualisert av lavtlonsspørsmålet, viser på ny at enhver streik idag får en direkte politisk karakter, og at spørsmålet om politisk modenhet og politisk linje hos de streikende og hos den ledelsen de velger, er fullstendig avgjørende for streikens utfall.

ABBONNEMENTSKAMPANJEN AVSLUTTET

Målsettingen for den abonnementskampanjen som har pågått siden i vår, og som nå er avsluttet, var at samtlige medlemmer av KA og KUL skulle verv 5 nye abonnenter hver. Dessuten oppfordret vi alle øvrige lesere til å skaffe 2 nye abonnenter hver.

I innspurten av kampanjen gikk Oslo Akershus i land med 102,6% oppfylld (mot 94% for 14 dagersiden). Dermed er det bare Buskerud og Bergen/Hordaland som ikke nådde målsettingen med 100%. Det er beklagelig for spredningen av avisen i disse fylkene. Men når vi ser på kampanjeresultatet for landet som helhet, har vi nådd lenger enn den samlede målsettingen, i og med at Telemark har overoppfyllt med 110%, Sør-Trøndelag med 220,3% (!) og Troms med 115%.

Dette innebærer at abonnenttallet i løpet av kampanjen er blitt et sted

mellom tre- og firedoblet. Samtidig har vi skaffet oss en mer utbredt landsomfattende spredning enn før, vi har nå et grunnlag å utbygge videre på i samtlige fylker. Her har ikke minst ikke-medlemmer av KA KUL bidratt.

Kampanjen må derfor oppsummeres som vellykket. Resultatet danner et godt utgangspunkt for oppstartingen med nytt trykkeriutstyr og dermed en avis med et nytt og forbedret utseende tidlig på nyåret.

Vi ser imidlertid liten grunn til å rove på laurbærne. Vi vet at ekspansjonsmulighetene er enda mange ganger større enn det vi hittil har oppnådd, og vil dermed sette oss nye mål i 1978. Men mer om dette på nyåret.

Med dette takker vi for innsatsen, og ber folk samle seg foran de nye oppgavene i 1978.

OSLO/ AKERSHUS	36	40	50	60	70	80	90	100
BUSKERUD								
TELEMARK								
VEST-AGDER								
BERGEN/HORDALAND								
SØR-TRØNDELAG								
NØR-TRØNDELAG								
TROMS								

hver 14.dag

17/12-31/12

TARIFFOPPGJØRET-78 OG DE STATSANSATTE

Fra side 2

vate næringsliv, prisstigningen og at de statsansatte har minimale muligheter til lønnsforbedringer ved hjelp av lønnsregulering.

Lønnsregulering for de statsansatte består stort sett i en justering og omgjøring at stillinger eller stillingsgrupperinger, alders- og ansiennitetstillegg innen den enkelte arbeidsplass. Eksempelvis vil en ved et statlig kontor med 10 ansatte, med en gjennomsnittslønn på kr 50 000, - få registrert en lønnsregulering på ca 8% for de ansatte hvis det opprettes en ny stilling som avlønnes med kr 120 000, -.

Et vesentlig og riktig krav som er stilt av grunnorganisasjonene i denne sammenhengen er at det uavhengig av tariffoppgjørene må bli mulighet til å forhandle om omgjøring av stillinger og stillingsgrupper på den enkelte arbeidsplass, og at disse forhandlingene føres mellom organisasjonene og ledelsen ved den enkelte etat. På den måten vil også de statsansatte kunne få muligheter til en reell lønnsøkning via lønnsreguleringen.

Under tariffoppgjøret våren -76 ble det sagt at lønnsreguleringen skulle få en økning i disponibel reallønn på 3 % fra 1975 til 1976, og på 2,5% fra 1976-77. Dette er gjennomsnittlige tall for alle lønstagere og sier intet om lønnsutviklingen for de enkelte inntektsgrupper. Ved Statistisk Sentralbyrå har en foretatt beregninger som viser den lønnsutvikling tariffoppgjøret 1976 ga for hvert lønstrinn innen staten, samt en prognose over lønnsutviklingen for den resterende del av den inneværende avtaleår, dvs. frem til 30.04 -78.

Disse beregningene viser at under det første avtaleåret var det en beskjeden økning i den disponible reallønnen varierende fra 1,6% i lønstrinn 3 til 6,1% i lønstrinn 21, og nedgang

for de over lønstrinn 21. For det andre avtaleåret (dvs. det avtaleåret vi er inne i nå) viser beregningene en liten økning i de laveste lønstrinn, men nedgang allerede fra og med lønstrinn 14. Selv om en tar hensyn til den muligheten for fratrekk av fagforeningskontingenten som ble innført 01.7. -77, vil ikke dette bildet endres.

Disse tallene viser klart at de statsansattes minimumskrav må ligge på 25% økning, at de kombinerte oppgjørens funksjon er lønnsnedslag og at de må avvises til fordel for forbundsvise oppgjør. Dette innebærer ikke at de forbundsvise oppgjør i seg selv er nok slik som SV, NKP og AKP fremstiller det. De forbundsvise oppgjør gir ikke noen resultater hvis ikke de ansatte selv benytter seg av dem, reiser krav og organiserer seg i selvstendighet utenfor forbundsledelsen, og er forberedt på å avvise enhver innblanding og manipulering fra forbundsledelsens side. Dersom de statsansatte ikke selv tar initiativet under et eventuelt forbundsvist oppgjør vil dette bare bli en mer tildekket form for statlig kontroll med tariffoppgjøret gjennom LO.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.:	Postboks 2863 Tøyen, Oslo 6 Tlf. 37 63 60
AKERSHUS:	Marie Nordby Bekkevn. 4 2006 Løvenstad
BUSKERUD:	Peter O. Pedersen Solberggt. 10 B 3000 Drammen
TELEMARK:	Harald Baun Grønlynn. 18B, 3900 Porsgrunn
VEST-AGDER:	Jan Erik Ryen, Kongens gt. 48, 4600 Kr. sand.

SØR-TRØNDELAG: Ingmunn Eidskrem,
Singsakerbakken 13
7000 Trondheim

BERGEN: Morten Simonsen,
Sollia 3,
Øvstun,
5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO:	Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
BERGEN:	Postboks 29 5014 Universitetet 5000 Bergen
TRONDHEIM:	Ingmunn Eidskrem Singsakerbakken 13 7000 Trondheim.
TROMSØ:	Hanne Edvardsen Postboks 436 9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE
UNGDOMSGRUPPER (MLU)
Postboks 41, 1345 Østerås

Arbeiderrevy nr. 2 -1977 foreligger

"Kvinner i Eritrea spiller idag en stadig mer aktiv rolle i revolusjonen under EPLFs ledelse. Dyptgående forandringer i kvinnens stilling, i kvinnens holdning til seg selv, i menns holdning til kvinner har funnet sted i de frigjorte områdene". Arbeiderrevy bringer en detaljert artikkel om de store omveltninger som er i ferd med å skje i Eritrea. Av innholdet for øvrig vil vi framheve "Slaget ved Tangen Bru", en beretning om klassekamp på Åsnes Finnskog våren 1931. (80-årige Oliver Ramsli som var med den gangen er intervjuet av Einar Berg. Brødrene Roth", en detaljert analyse av en streikekamp som fant sted i Frankrike i sommer. "Dalen Portland", en av årets norske romaner. Arbeiderrevy har sett på boka og har hatt en samtale med forfatteren Kjartan Fløgstad.

Heftet er illustrert og er på 48 sider. Prisen er (minst) kr. 8,-. Heftene er lette å se, e og kan skaffes fra Kommunistisk Arbeiderforbund. (Betal på forskudd over postgiro 2068427, Kommunistisk Arbeiderforbund, boks 2863 Tøyen, Oslo 6)